

λου καὶ Δαμιανοῦ Γεωργίου, ἀπαρτίζουσι τὴν τοῦ νέου τούτου ἔτους ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον.

Τελευτῶν δὲ ἤδη τὸν λόγον, καὶ τὴν τῆς πρυτανείας ἀρχὴν δημοσίᾳ νῦν παραδίδους εἰς τὸν ἀξιότιμον διάδοχόν μου, πρῶτον μὲν εὐχομαι εἰς τοῦτον διοικῆσθαι καὶ διεξαγωγὴν τῶν τοῦ πανεπιστημίου πραγμάτων εὐτυχεστέραν τῆς ἐμῆς· ἔπειτα δὲ ὁμολογῶ μεγάλας τὰς χάριτας πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἀκαδημαϊκὴν σύγκλητον διὰ τὴν ἐμπροπὴ αὐτῆς σύμπραξιν, τὴν ὁποῖαν μετὰ προθυμίας παρέσχε μοι πάντοτε εἰς πάσας τὰς ὑποθέσεις· καὶ τελευταῖον ὑμᾶς, φίλοι φοιτηταί, προσαγορεύσας κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου κατάστασίν μου, συνιστῶ ὅσα ἀνεδέχοντο καὶ πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἀναδεχόμενος τὴν πρυτανείαν, συνέστητα ἡμῖν· στηριγμὸν εἰς τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς εὐσεβείας, ἀφοσιώσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης, καὶ πολιτείας βίου αὐστηράν ἐπὶ σεμνότητι καὶ ἡθῶν κοσμιότητι· ταῦτα δὲ, ἐπ' ἀγαθῶ ὕμῶν τε αὐτῶν καὶ τῆς φίλης πατρίδος.

ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

— 0 —

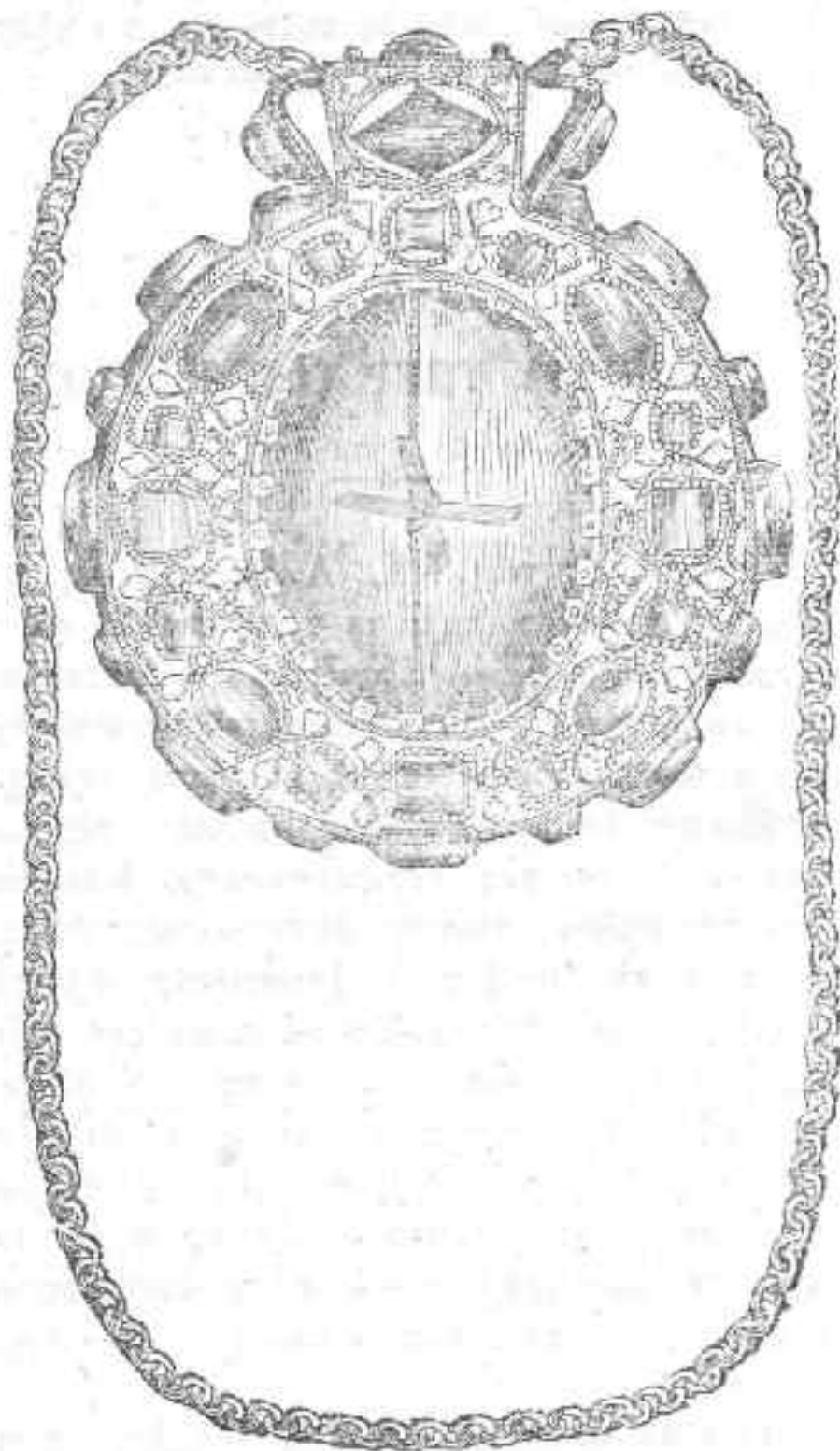
Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παρίστα ἀπαρράλλακτως καὶ κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέγεθος ἀντικείμενόν τι ἄξιον πολλοῦ λόγου καὶ ὡς ἀρχαιολογικὸν καὶ ὡς θρησκευτικόν. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ φυλακτήριον ὃ ἔφερεν ἀδιακόπως ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Κάρολος ὁ Μέγας, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθην ἐπ' αὐτοῦ τὸ 1166 ἔτος ὅτε ἠνοιχθῆ τὸ μνημεῖόν του, ἐδόθη τῷ αὐτοκράτορι Ναπολέοντι τῷ Α' ὑπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Ἀκουῖτγράφου. Εἶναι δὲ χρυσοῦν, στρογγύλον, λιθοειδῆ, ἔχον ἐν μέσῳ δύο σαμφείρους ἀκατεργαστοὺς ἐγκλείοντας τίμιον ξύλον· ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ κύκλου περιέχονται πολλὰ τεμάχια ἱερῶν λειψάνων μετακομισθέντα ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἴδου τὸ ἱστορικὸν τοῦ περιήμου τούτου φυλακτηρίου·

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος δύο μόναι μεγάλοι ἡγεμόνες ἦσαν κατ' ὅλον τὸν κόσμον, Κάρολος ὁ Μέγας καὶ ὁ Ἀρουν-αλ-Ρασίδ, γνωστότατοι ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ μυθώδῃ ἱστορίᾳ. Οἱ δύο οὗτοι ἡγεμόνες ἔστειλον πρέσβεις πρὸς ἀλλήλους· ἵνα δὲ περιποιηθῇ τὸν μέγαν προστατὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ καλῖφης, ἐπεμψεν αὐτῷ τὰς κλεῖς τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ τὴν σημαίαν τῆς Ἱερουσαλῆμ, ἐμβλημα οὖσαν κυριαρχίας, ἐξ ἧς ἐπήγαγεν ἡ ἀξίωσις τῶν διαδόχων τοῦ Καρόλου εἰς τὴν κυριότητα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ 797 ἔτος ὁ αὐτὸς καλῖφης προέτρεψε τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων νὰ στείλῃ μοναχόν τινα ἐκ

τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν μετὰ πολλῶν λειψάνων, ἐν οἷς εὑρίσκετο καὶ τὸ παρὸν φυλακτήριον. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἔφερεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς δύσεως τίμιον ξύλον, τεμάχιον τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου, τὸ ἅγιον μανδύλιον, τὸν χιτῶνα τῆς Θεοτόκου, τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ, τὸν βραχίονα τοῦ ἁγίου Συμεῶνος καὶ τὰς κλεῖς τοῦ ἁγίου Τάφου. Τεμάχια δὲ ὅλων τούτων κεκλεισμένα ἐντὸς μικρᾶς θήκης ἀπικειλῶς ἐκρέμυντο εἰς τὸ στήθος τοῦ Καρόλου in pectus portavit ad collum.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα μετακομισθέντα εἰς Ἀκουῖτγράφον ἐνήργησαν πλεῖστα θαύματα. Τυφλοὶ ἀνέδλεψαν, χωλοὶ ἰάθησαν, παραλυτικοὶ περιεπάτησαν, δαιμονιῶντες ἀνέλαβον τὸ λογικὸν αὐτῶν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, πενηκονταδύο ἀνάπηροι ἐθεραπεύθησαν, καὶ ἀποθανόντες ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Φυλακτήριον Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα σωζόμενα μέχρι τοῦ νῦν ἐν ἀκουῖτγράφῳ ἐξετίθεντο κατ' ἐπταετίαν μετὰ μεγίστης παρατάξεως εἰς τὰ ὄμματα τῶν εὐσεβῶν. Τὸ φυλακτήριον ὁμοίως περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔμεινεν ἐν τῷ τάφῳ μέχρι τοῦ 1166 ἔτους. Δεκαετὰ ἔτη ἔφερεν